

Як дзейнічала расійская шпіёнская сетка ў ЗША

Агенты Федэральнага бюро расследаванняў дзесяць гадоў адсочвалі сетку агентаў-нелегалаў, што жылі ў ЗША пад чужымі пашпартамі.

Дзесяць падазраваных, у асноўным выхадцы з Расіі, былі арыштаваныя апошнімі днямі ў некалькіх гарадах ЗША. Адзінаццаты — паводле меркавання ўладаў ЗША, кіраўнік сеткі, з пашпартам на імя Крыстафера Мэтсаса — быў затрыманы паліцыяй у аўторак на Кіпры.

Яго вызвалілі пад заставу, нягледзячы на асцярогі амерыканскага ФБР, што ён можа ўцячы. І ён сапраўды тут жа, у сераду, знік.

ФБР адсочвала расійскую агентурную сетку некалькі гадоў і перахоплівала іх перапіску з «цэнтрам». Афіцыйныя асобы ЗША заяўляюць, што эфектыўнасць сеткі і яе прафесіяналізм былі невысокімі. Шпіёны карысталіся тэхналагічна даволі адсталымі метадамі камунікацыі.

Разведчыкі-нелегалы натуралізаваліся ў ЗША і жылі жыццём звычайных людзей. Яны шукалі знаёмстваў і збіралі інфармацыю пра тых, хто мае доступ да інфармацыі, звязанай з палітыкай і нацыянальнай бяспекай. Гэтыя кантакты потым маглі быць выкарыстаныя для вярбоўкі расійскай Службай за

межнай выведкі.

Што вядома пра падазраваных: **Крыстафер Мэтсас.** Сакрэтны расійскі агент, што жыў за мяжой і прыязджаў у ЗША, каб плаціць агентам, у тым ліку Рычарду Мэрфі, ад якога забіраў грошы і крэдытныя карткі.

У 2004 Мэтсас атрымаў грошы ад расійскіх службоўцаў на чыгуначнай станцыі ў Нью-Ёрку і частку з іх схваў на поўначы штата.

Рычард Мэрфі і Сінтыя Мэрфі. Перадавалі сабраную інфармацыю пра сітуацыю на сусветным рынку золата і стратэгію ЗША што да ядзернай зброі, Ірана і Афганістана яшчэ да візіту прэзідэнта Абама ў Расію.

Спрабавалі атрымаць працу ва ўрадзе ЗША.

Доналд Ховард Хэтфілд і Трэйсі Лі Эн Фолі. Перадавалі расійскім службоўцам інфармацыю што да замежнай палітыкі ЗША, атрыманую ад крыніцаў у Амерыцы.

Хэтфілд, які прыняў амерыканскае грамадзянства, жыў пад імем памерлага канадца.

Майкл Затолі, Патрыцыя Мілс. Затолі атрымліваў грошы ад Рычарда Мэрфі, а ў 2006 паехаў з Мілс у Нью-Ёрк, каб забраць грошы, схаваныя Мэтсасам.

Хуан Ласара, Вікі Пелаэс. Спрабавалі

Міхаіл Семянко быў адзіным, хто дзейнічаў пад славянскім імем. Фота з сайта «Аднакласнікі».

Эн Чэпмэн, рудавалася красуня, была адной з нелегалак.

здабываць інфармацыю з дапамогай амерыканскіх крыніцаў, але расійцаў не задаволіла якасць справаздачаў Ласара. Паехалі ў Паўднёвую Афрыку, каб перадаць паведамленні расійцам і атрымаць ад іх грошы.

Міхаіл Семянко. Спрабаваў таёмна перадаць электронныя паведамленні праз прыватныя бяздрагавыя сеткі і атрымаў ад аме-

рыканскага агента, які ўдаваў расійскага, складзеную газету з \$5000 наяўнымі ўнутры.

Эн Чэпмэн. Абменьвалася сакрэтнымі электроннымі паведамленнямі з расійскімі службоўцамі. Атрымала фальшывы пашпарт ад удаванага «расійскага» агента для перадачы яго іншаму агенту.

КаМ; паводле Wall Street Journal

ЗДАРОЎЕ

Навукоўцы знайшлі, што падаўжае жыццё Доўгажыхарства залежыць перадусім ад генаў.

Вучоныя Бостанскага ўніверсітэта вывучылі ДНК найстарэйшых людзей свету з розных кантынентаў. Па выніках яны разлічваюць распрацаваць тэст, які дазволіць людзям даведацца, ці маюць яны перадумовы, каб дажыць да глыбокай старасці.

Даследчыкі вывучылі больш за 1000 чалавек, старэйшых за 100 гадоў. У выніку яны вылучылі набор са 150 унікальных генетычных маркераў, якія звязаныя з доўгім жыццём. Поўны набор генаў і іх дакладныя функцыі ў падаўжэнні жыцця пакуль невядомыя.

Навукоўцы даўно спрабавалі выявіць генетычны код асобаў, што захоўваюць здароўе да глыбокай старасці. У сярэднім людзі ў развітых краінах жывуць ад 80 да 85 гадоў, дзякуючы паліпшэнню харчавання і медыцынскага абслугоўвання. Але найстарэйшыя з найстарэйшых жывуць надва-тры дзесяцігоддзі даўжэй, часта ў выдатнай фізічнай кандыцыі.

Паводле Los Angeles Gerontology Group, самаму старому чалавеку на свеце цяпер 116 гадоў. Але быў зафіксаваны выпадак, калі чалавек дажыў да 122 гадоў.

Ніхто не ведае дакладнага рэцэпту здаровага даўгаліцця. Але гены, якія дапамагаюць кіраваць клетачнымі рэакцыямі на голад, смагу і іншыя стрэсы арганізму, могуць адыграць ключавую ролю ў прадухіленні захворванняў і хранічных хваробаў старэння, сцвярджаюць навукоўцы. Напрыклад, змяненне коду гена, які носіць назву FOXO3A, можа павялічыць шанцы чалавека перасягнуць 100-гадовы ўзрост.

Бясplatны тэст будзе змешчаны на агульнадаступным сайце праграмы New England Centenarian Study.

КаМ; паводле Science

Звярынец з таго свету

Вымерлыя віды жывёлаў можна будзе вярнуць з нябыту.

Намаганні для гэтага прыкладаюць спецыялісты запарка Сан-Дыега і Даследчага інстытута імя Элен Скрыпс у Каліфорніі.

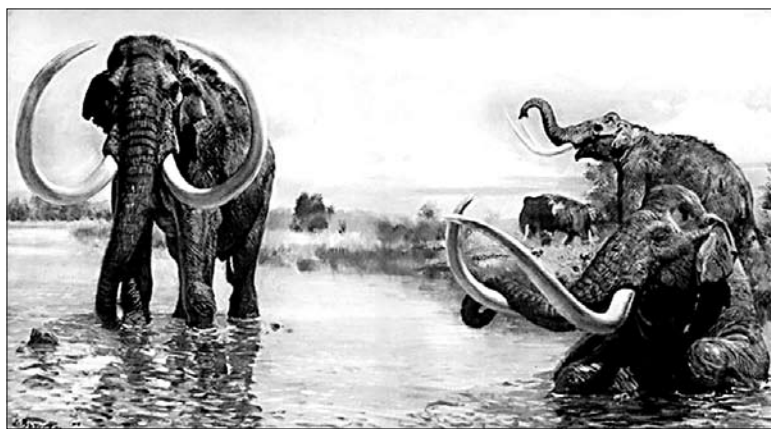
Яны плануюць стварыць новых асобін гэтакіх відаў, ператварыўшы замарожаныя клеткі іх арганізмаў у сперматазоіды і яйкаклеткі.

На канферэнцыі Міжнароднага таварыства па даследаванні стваловых клетак у Сан-Францыска прадстаўнік інстытута доктар Жанна Лорынг і яе калегі расказалі пра вынікі сваёй працы: навукоўцам удалося атрымаць індукцыраваныя плуріпатэнтныя стваловыя клеткі, здольныя ператва-

рыцца ў клеткі любога тыпу, з замарожаных клетак скуры самца мадрыла (Mandrillus leucophaeus), віду прыматаў, якія жывуць у Нігерыі, Камеруне і Экватарыяльнай Гвінеі і знаходзяцца пад пагрозай вымірання. Канчатковая мэта навукоўцаў — атрымаць з гэтых клетак сперматазоіды і яйкаклеткі.

«Гэта можна будзе насамрэч разводзіць жывёл, якія ўжо мёртвыя», — кажа Лорынг.

Навукоўцы збіраюцца выкарыстоўваць клеткавы матэрыял, сабраны ў рамках праекту «замарожаны запарк», што рэалізуе запарк Сан-Дыега. Адмыслоўцам удалося сабраць узоры тканак ад 8,4 тысячаў асобінаў, якія прадстаўляюць больш за 800 відаў. Яйкаклеткі ды сперматазоіды,

паводле задумы навукоўцаў, можна будзе выкарыстоўваць для падтрымкі генетычнае разнастайнасці ў межах праграмаў развядзення жывёлаў у

няволі. А ў перспектыве — узаўляць любыя зніклыя віды.

CX паводле New Scientist

ЛЮБОШЧЫ

Як утаймаваць у сабе Атэла, альбо Карані рэўнасці

Мужчына баіцца страты генаў, а жанчына — карміцеля.

Пра тое, што рэўнасць дужа псуе жыццё, ведаюць усе, хто хоць раз яе адчуваў.

Навукоўцы сцвярджаюць: рэўнасць — гэта рэакцыя свядомасці на атрыманую пагрозу, рэальную ці ўяўную. Што прымушае нас раўнаваць? Чаго мы баімся?

У мужчын найбольшы страх выклікае фізічная здрада, а ў жанчын — «эмацыйная», «духоўная». Эвалюцыйная псіхалогія тлумачыць гэта тым, што, выхоўваючы дзіця ад іншага самца, мужчына тым самым не зможа перадаць нашчадкам свае гены. Жанчына ж, у сваю чаргу, проста баіцца застацца без карміцеля.

Каб супакоіць у сабе рэўнасць, найперш трэба зразумець, што гэта ірацыянальнае і контрпрадуктыўнае пачуццё. Яно не здольнае спыніць здраду ці пацяраць яе. Каханне, клопат, працавітасць, спакой — вось сапраўдныя гарантыі захавання адносінаў. Назвоньваць жа штогадзінну мужу і паведамляць яму, дзе вы цяпер і дзе будзеце праз гадзіну, бессэнсоўна. Усё адно вы не прывучыце яго рабіць тое самае.

Паводле superstyle.ru

Навукоўцы вынайшлі першы мужчынскі аральны кантрацэптыў

Ён блакуе не тэстастэрон, а адзін з апладняльных бялкоў.

Ізраільскія навукоўцы вынайшлі першы ў свеце мужчынскі аральны кантрацэптыў. У адрозненне ад супрацьзачаткавых таблетаў для жанчын, препарат не ўтрымлівае камбінацыі тэстастэрону і прагестэрону, што блакуе здольнасць жанчын да зачачця. Механізм дзеяння навінкі заснаваны на тым, што сперма страчвае бялок, неабходны для апладнення яйкаклеткі. Мяркуюцца, што дадзены препарат

мужчына павінен будзе прымаць толькі адзін раз на тры месяцы. Перавагай дадзенага прэпарату, на думку навукоўцаў, з'яўляецца адсутнасць значных пабочных эфектаў, уласцівых жаночым аральным кантрацэптывам. Чакаецца, што таблеткі паступяць у продаж у найбліжэйшыя тры гады.

Паводле telegraph.co.uk

Чым даўжэй пара глядзіць тэлевізар, тым радзей мае якасны сэкс

Блакiтны экран становіцца заменікам інтымнага жыцця.

Чаму такадбываецца? Нейрафізіялагі тлумачаць гэта наступным: працэс узбуджэння адбываецца за кошт выкідку ў арганізм гармонаў. Падчас прагляду тэлевізара выпрацоўваюцца дакладна такія ж гармоны, але пастаянна і маленькімі порцыямі. У выніку пачуцці і жаданні незаўважна прытуляюцца — на сэкс іх проста не хапае.

Блакiтны экран становіцца заменікам інтымнага жыцця. Асабліва гэта тычыцца жанчын, прырода якіх абумоўлівае вострую рэакцыю на хваляванні і раздражненні.

ГК; паводле beautyblog.ru